kategorie Štěstí [2. cena / Gabriela Kolčavová / Mama]
kategorie Štěstí [3. cena / Tereza Vlčková / A Perfect Day, Elise...]
kategorie Závislost [1. cena / Andrej Balco / Domésticas]
kategorie Závislost [2. cena / Anna Gutová / Kotrmelec]
kategorie Závislost [3. cena / Marcin Morawicki & Paweł Olejniczak / Pop Pope]
kategorie V.I.P. [1. cena / Vojtěch Sláma / India Tourist]
kategorie V.I.P. [2. cena / Kamila Musilová / Plyš myslí, že je víc]
kategorie V.I.P. [3. cena / Martin Kollár / Armádní kuchaři]

Miroslav Vojtěchovský / Jana Bömerová / Michal Hladík / Aleš Kuneš / Josef Moucha / Jindřich Štreit

Miroslav Vojtěchovský
O naději

V jistém nejmenovaném detektivním televizním seriálu z místa, kde evidentně na každé popisné číslo připadá minimálně jedna, ale spíše hned několik vražd a který by svou úrovní nepochybně mohl soutěžit s vybranými tuzemskými sériemi v soutěži – jakou bych pro ně, kdybych měl tu moc, vypsal třeba o paletu masa zdravé lesní barvy z hypermarketu – se jedna zápletka točila okolo dramatického sporu mezi nadšenými apoštoly digitální a fundamentalistickými vyznavači analogové fotografie. Možná, že to chvílemi při hodnocení Frame 007 vypadalo dost podobně lacinému televiznímu programu, jakkoliv spory neměly, pokud vím, žádné kriminální důsledky: my, proplesnivělí gerontíci, v porotě jsme občas nostalgicky zalkali, že ti mladí už neumí zvětšovat, že nevědí mnoho o tonalitě, a že už vlastně nic není jak bývalo, že je prostě jiná doba a sami sebe utvrzovali v názoru, že znalost všech tajů analogové fotografie je určitě výhodná pro práci s digitálními technologiemi, a to zejména v oblasti expresivity, nebo – řečeno snad méně teoreticky – na poli emotivního působení výrazového dopadu vnímaného obrazu. Odhlédnuto od zmíněných obav o směr vývoje metodologie vysokoškolské výuky fotografie (naštěstí my, starci, jsme nebyli v početní převaze a tím byla jury v součtu a průměru sympaticky mladá), rozhostila se v pracovním kruhu poroty jakási tichá a raději nepříliš halasně vyslovovaná radost nad tím, že neformální hnutí sdružované pod vlajkou s titulem „Frame“ se docela úspěšně zahnízďuje v teritoriu tvůrčí fotografické práce. Soutěž – a teď myslím zejména její pořadatele – ustála nepřízeň osudu a vyšla z náhlého problému sponzoringu snad i posílena. Kvalita předložených prací v soutěži se v celkové úrovni rozlišitelně pohnula směrem vzhůru navzdory snižující se kvantitě do soutěže přihlášených autorů, ale zejména – a to by, myslím, mělo být speciálně podtrženo – můžeme vzhledem k prvním dvěma ročníkům vysledovat stále se prohlubující programovost práce jednotlivých účastníků orientovaných směrem ke společensky závažným tématům a stále větší konsekventnost úkolů, které si mladí autoři sami před sebe kladou. Předložené – a tím konec konců i oceněné – práce odrážejí především rozkolísanost a roztříštěnost doby, ve které se přetavují společenská kritéria a životní modely, ve které se otřásají morální hodnoty a v níž se klasický ideál hrdiny se svými zásadami a kategorickým mravním imperativem proměnil do postavy nesoučasného a anachronisticky pošetilého dona Quijota obklopeného nezájmem, odsouzením a posměchem. V době, ve které vstávají „noví hrdinové“, nalézají mladí autoři citlivý pohled na své současníky, snažící se najít pevný bod, či vytvořit stabilnější mikrokosmos v rozvířeném makrokosmu globálního universa. Ve spektru předložených prací nalézáme křehké práce hledající vlastní identitu autora, stejně jako projekty usilující nalézt řád nově se utvářejících vrstev profesní, ekonomické, či politické migrace, ale se zájmem sledujeme, jak citlivě a radostně reagují mladí autoři všude tam, kde se setkávají s hrabalovsky šťavnatým lidstvím nepostrádajícím životní optimismus a oplývajícím neutuchající schopností aktivizovat pozitivní hodnoty lidského bytí. To všechno jsou pro nás nepochybně radostná zjištění. Jistě, nedá se říci, že by se problémy a otazníky, před kterými jsme stáli při hodnocení druhého ročníku, z roku na rok rozpustily, a že by tedy nebylo o čem přemýšlet a co zlepšovat, ale nad všemi údolími a propastmi nejistot i problémů se klene oblouk naděje, že se vytvořila platforma dávající prostor pro kultivaci tvorby, platforma poskytující možnost ověřit si jak působí a jaký dopad má obrazové vyústění toho kterého projektu. Nezbývá nám tedy než přát oné platformě – soutěži „Frame“ – aby měla dostatek sil i vitality být i v dalších letech oním obloukem naděje.

photo> Tereza Vlčková ©

editor> **Ondřej Žižka, Evžen Sobek**
grafický design> **The Bestseller Creative Platform**

Frame Brno 2007
www.fotoframe.net
© Frame 007

Jana Bömerová

Úroveň zaslaných prací mě pozitivně překvapila. Porota byla ve výběru nejlepších souborů neobvykle jednotná a nevznikla tak žádná hluboká diskuze. Vzhledem k tak zajímavému kruhu porotců to byla možná i škoda.
Za to jsme však večer mohli jet společně zpět domů nerozkolísaní a s pocitem, že jsme vybrali opravdu to nejlepší.
Vedle souboru Andreje Balca ze sekce Závislost nazvaným "Domesticas – triptychy sluhů a pánů a jejich snů", mě osobně nejvíce zaujala sekce VIP a její výsledky.
Vojtěch Sláma, který získal v kategorii VIP první cenu, překvapil barvou a pojetím tématu. Zobrazil sám sebe v každodenním životě v Indii. S věcným humorem dává kolemjdoucím a po cestě ho doprovázejícím osobám nejjednodušší fotoaparát a nechává se fotografovat. Aranžuje se do motivu a organizuje fotografii, která je rukopisně jeho, přestože spoušť mačká někdo jiný. Jako by se pod mikroskopem zvětšený a s úsměvem na rtech našel.
Plnokrevný fotograf, který nemá strach se vzdálit od vyzkoušeného, prověřeného a oceněného stylu.
Druhá cena VIP padla na Kamilu Musilovou se souborem "Plyš myslí, že je víc". Dialog končí okamžikem smrti, ve kterém se portrétovaný objekt stává čistým objektem. Vycpaná domácí i exotická zvířata umístila umělkyně do klinicky čistých prostor, což diváka irituje. Inscenace umístění vycpaného zvířete do neobvyklého prostředí, její zvědavost a její chuť po experimentu jsou stále v páru s potřebou po estetické redukci.
Z velké většiny byly zaslané práce na vysoké úrovni a mnohé z nich by se daly hned vystavit. Těším se, že alespoň umístěné soubory uvidíme brzy v Brně vystavené v Domě umění.

Michal Hladík

Letošní hodnocení soutěžních prací proběhlo hladce. Ve shodě zúčastněných porotců.
Tím hlavním důvodem byl bezpochyby nízký počet zaslaných prací. Výsledné trojice, které dosáhly ocenění – v případě kategorie Štěstí pak dvojice – se poměrně jasně vydělovaly z celkové množiny souborů. My porotci jsme pak vedli diskuse spíše o výsledném pořadí, než o tom, které práce se mají dostat do užšího výběru pro pomyslné druhé kolo hlasování. Vítězné soubory v jednotlivých kategoriích jsme považovali za velmi vyrovnané.
A to jak po stránce námětů jednotlivých souborů, přístupu autorů tak jejich výsledného zpracování.
Osobně bych byl samozřejmě radši, kdyby naše rozhodování bylo ztíženo diskusemi, obhajováním svých názorů proč právě tu, či onu práci považujeme za nejlepší.
Nicméně ani fakt, že jsme práci měli usnadněnu, nijak nesnižuje hodnotu oceněných souborů. Za to, že neměly příliš konkurenci tyto práce nemohou.
A tak nezbývá fotografické soutěži Frame popřát větší zájem do příštího, čtvrtého ročníku. Ten si tato soutěž určitě zasluhuje, díky svojí výjimečnosti a serióznosti, která v českých zemích není samozřejmostí.

Aleš Kuneš

V kategorii Štěstí nebyla letos hlavní cena udělena, ale přesto štěstí v podobě ocenění prožije celkem osm tvůrců. Jako jeden ze členů poroty přeji všem vybraným i nevybraným, aby pro ně byla charakterizující rovněž druhá (již plně využitá kategorie) a tou byla v tomto ročníku Závislost. Myslím tím samozřejmě závislost, kterou jsme postižení všichni: od organizátorů již třetího ročníku soutěže Frame (ti především), přes porotu až k jednotlivým (mnohdy již pravidelným) účastníkům. Tedy závislost na malé části z celkového fotografického spektra, které se říká „volná fotografie", která bývá většinou celkem nezávislá.
Ačkoliv třetí strana „Rámu" není jistě ještě důvod k rozsáhlejším úvahám, bilancím nebo dokonce závěrům, přesto se již dnes zřetelně ukazují. Zatímco v 90. letech minulého století nenajdeme téměř nikoho z výraznějších tvůrců nastupující generace, který by neprošel iniciačními výstavami „Nová jména" Pražského domu fotografie, soutěž Frame se v první dekádě k této charakteristice postupně přibližuje. Jisté je, že s oceněnými (ale i dalšími účastníky) jsme měli příležitost se setkávat později v rámci řady následujících kurátorských počinů či festivalů (kupř. na Mesiaci fotografie v Bratislavě, Funkeho Kolíně či v rámci Praguebiennale 3). A samozřejmě rovněž na jejich vlastních autorských výstavách.
To, co mne osobně v letošním ročníku nejvíce zaujalo, jsou práce tvůrců, kteří již dříve ocenění získali (či naopak zůstali těsně pod laťkou). Mám na mysli především ojedinělé soubory Andreje Balca (1. cena v kategorii Závislost), Vojtěcha Slámy (1. cena v kategorii V.I.P.) a Kamily Musilové (2. cena stejné kategorie). Vzhledem k tomu, že jsem měl příležitost účastnit se rozhodování poroty i v minulém roce, vidím zde výrazný tvůrčí posun trojice. Nejznámější z nich - Vojtěch Sláma, jehož dosavadní velmi působivou tvorbu charakterizovaly především klasické černobílé printy s poetikou intimity žánrových snímků zlomu piktorialismu, se zde obrací k osobité modelaci barevnosti. Jeho nový soubor India Tourist jakoby nás v čase navracel do koloniální doby zbrusu nového fenoménu „cestování" a objevování genia loci. Ačkoliv Slámův originální autorský rukopis v jednotlivostech i celku zůstává, překlápí se do celkem odlišné roviny. A právě tato schopnost rozšiřování úspěšně vymezeného pole a prorůstání v celkem odlišné inspiraci je u autora velmi sympatická. Stejně tak i Slovák Andrej Balco, jež loni získal ocenění za svůj soubor o ilegálních a legálních zahraničních dělnících ze zemí bývalého Sovětského svazu, se nyní představil esejí Domesticas z oblasti Jižní Ameriky. Oproti dřívějšímu (přece jen epizodickému pojetí) je nová práce ve své formě mnohem ucelenější a představuje podle mého mínění to nejlepší, co soudobý středoevropský barevný dokument nabízí.
Kamila Musilová zaujala již v loňském roce svými ze surrealismu vycházejícími zátišími různých vycpaných živočichů v muzeálních sbírkách. Nejblíže Musilové jsou v tomto ohledu starší práce Andrei Lhotákové nebo ze světové fotografie soubor In Paradiso (et in Arcadia ego) Laury Samsom – Rous, před lety uvedený festivalem Noorderlicht v holandském Groningenu. V novém souboru Plyš myslí, že je víc se Musilová ve strohých prostorách stěhovaných depozitářů dostává k mnohem promyšlenějším interpretacím těchto motivů, podpořeným rovněž bravurním technickým provedením.
Je velmi obtížné srovnávat zde práci Musilové či Slámy s dalším v pořadí: jedním z nejznámějších mladých slovenských tvůrců v oblasti dokumentu Martinem Kollárem.
V této kategorii se sešla tři rozdílná pojetí interpretace. Jestliže je Kollárova práce

Vojenský Kuchári v tomto konkrétním výběru na třetím místě, je to pravděpodobně dáno její jistou neuzavřeností nebo přesněji otevřeností k dalším vstupům a impulzům. Ukazuje se spíše v určité konkrétní fázi autorského výběru a je víc než pravděpodobné, že se bude dále rozšiřovat.
Třetí místo v kategorii Závislost polské dvojice Pawel Olejniczak a Marcin Morawicki se souborem Pop Pope opět neznamená horší kvalitu, ale „jinakost“, v níž nakonec porota dala přednost celkem odlišné tvorbě Anny Gutové.
Ve středoevropském prostoru (nejen u nás) je koktejlové míchání s mnohoznačným termínem „nový dokument“ překvapivě časté. V tomto okruhu si dokážeme představit ledacos, co se aktuálně sklápí až k manipulované fotografii. Z hlediska regulérních dějin světové fotografie je především v anglo-americkém prostoru „New Documents“ již obsazen od roku 1967 (má tedy za sebou své čtyřicáté výročí). Poprvé jej použil kurátor fotografie John Szarkowski (mimochodem letos v létě zemřel) pro výstavu Diane Arbus, Lee Friedlandera a Garry Winogranda v Museum of Modern Art v New Yorku. Že se jednalo o celkem jiné „nové dokumenty“, než mají recenzenti na mysli dnes v různorodých přesmyčkách (trochu ledabylého) použití, je nasnadě. S občasnou výjimkou. A tou je soubor Kotrmelec Anny Gutové. Osobně cítím možná podvědomé kontexty s východisky kultovního evropského časopisu Camera (vycházel až do počátků 80. let ve švýcarském Luzernu). Celek je daleko více skladbou, která stojí bezprostředně mezi naší představou a námi, není zde nic z trochu bezúčelných náplav subjektivity (tak obvyklých v české fotografii po roce 2000). Nejistota jakoby se změnila v cosi pevného, stabilního a možná i zabezpečeného. Ale zároveň ve spirále posunutého oproti klasickému „novému dokumentu“.
Charakterizující skutečností od konce 90. let je jistota autorů v pohybu světem (nepředstavitelná do roku 1989). Sláma nebo Balco objevují motivy ve vzdálených zemích Orientu nebo Jižní Ameriky. Gabriela Kolčavová v souboru Mama hledá kořeny uprchlíků v rodině sousedů ve Spojených státech.
V technicky dokonalém barevném souboru A perfect day, Elise..., Terezy Vlčkové (inspirovaném módní fotografií) se ukazuje trochu pobláznění Štěstí jakoby uprchlého ze starého filmu. A tímto Happy Endem svůj vyhrazený prostor v katalogu končím. Štěstí sice nezískalo hlavní cenu, ale stále jej dokážeme ocenit.

Josef Moucha

Lepší soutěž u nás volná fotografická tvorba nemá, napsal jsem do prvního katalogu Frame. Platí to i po třetím ročníku, který je navíc v Domě umění města Brna završen bilancí všech prací oceněných za prvá tři léta. Zkrátka a dobře se způsobem zvaným Frame v oboru fotografie daří systematicky upozorňovat na práce mladých talentovaných lidí.

Jindřich Štreit

Třetí ročník fotografické soutěže Frame přesvědčil o tom, že organizátoři uspěli. Jak Evžen Sobek, tak i Ondřej Žižka a další jejich přátelé jsou zárukou kvalitního výsledku.
Soutěž je určována již výběrem témat. Po štěstí toužíme všichni, stále o něm mluvíme a představujeme si, jaké to bude, když nás potká. Všichni jsme na něčem či na někom závislí. Bráníme se tomu, přesto podléháme.
V koutku duše toužíme být něčím výjimeční. Vážím si pozvání do poroty této soutěže. Vždy šlo o přátelská setkání, provázená vzájemným respektem a tolerancí.
Letos se hodně diskutovalo o současných trendech, které by neměly být měřítkem úspěchu. Oceněny byly jak tradičnější přístupy Gabriely Kolčavové či Anny Gutové, jejich černobílých souborů, tak konceptuálnější Andreje Balca či Kamily Musilové. Soubor Vojtěcha Slámy je něco mezi tím, hra i mystika. Uspěl i dokumentární přístup Martina Kollára. Polská dvojice Pawel Olejniczak a Marcin Morawicki s malou nadsázkou řeší religiózní otázku. Oceněné práce odrážejí pohled mladé generace na současný život.

kategorie **Štěstí / Závislost / V.I.P. [3. cena / Martin Kollár / Armádní kuchaři]**

Martin Kollár
Armádní kuchaři

V armádě existují „obyčejní“ muži, kteří přes své uniformy oblékají zástěry – jejich úkolem je nakrmit armádu. Bez svých kuchařů ztrácí armáda svoji sílu a tím i svůj smysl.
Pokud je tedy zajištěno plnění a vyprazdňování žaludků, je zajištěno i zabírání a vyklízení vojenských pozic. Je mnoho různých typů kuchařů. Někteří vaří podle receptů a plní rozkazy. Jiní neustávají v kuchařských experimentech a mají o kuchyni i okolním světě své vlastní mínění. Zatímco zbývající dělají prostě to co musí. A stejným způsobem také přistupují lidé k rozhodujícím okamžikům ve svém životě.

Zoran and Zlatko / Serbian Army
During the day cooks for the Serbian and Montenegran army, in the evenings they cater for special occasions.

1 pretty woman /48-60kg/
3 heads of cabbage
0.5 kg thinly sliced „pršut“
Prosciutto or similar ham
0.7 kg thinly sliced Prague style ham
0.3 kg salami
0.4 kg smoked turkey breast
0.5 kg thinly sliced Edam cheese

1 kg chopped tomatoes
1 kg of lemons cut into slices
0.2 kg of green or black olives
2 tortoise shells
0.3 kg of radishes
0.4 kg of cucumbers
0.3 kg of cooked snails with snail shells
Fruit and vegetables to garnish.

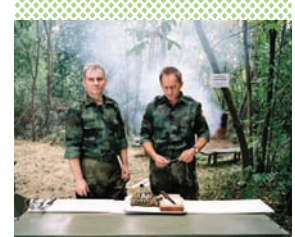

Kamila Musilová
Plyš myslí, že je víc

Osobnost zvířete, podmaňujícího si svoje teritorium. Sterilní prostor se stává lesem, savanou, džunglí a tělo v něm V.I.P. persónou.

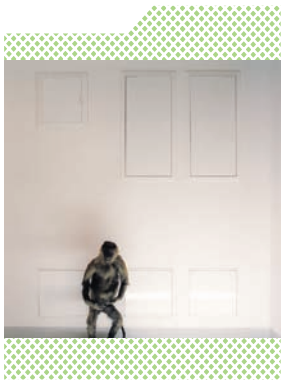
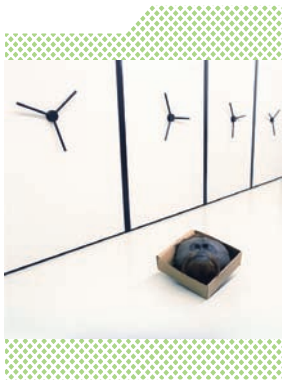
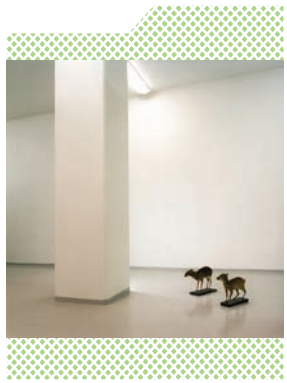
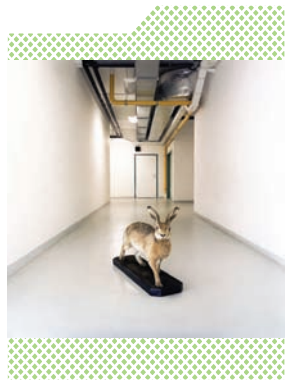
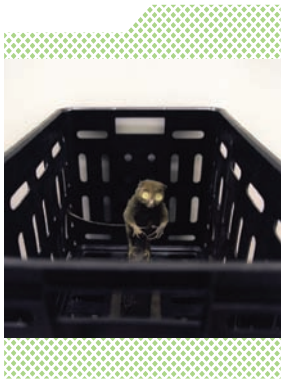

kategorie Štěstí / Závislost / V.I.P. [2. cena / Gabriela Kolčavová / Mama]

/
Mama
2006 -2007 / černobílá fotografie

//
La Recámara (Ložnice)
2006 -2007 / diptych

///
La Sala de Estar (Obývák)
2006 -2007 / černobílá fotografie

////
Mama en la Cocina (Mama v kuchyni)
2006 -2007 / černobílá fotografie

/////
El Baño (Koupelna)
2006 -2007 / černobílá fotografie

//////
Abuelo y Abuela (Dědeček a babička)
2006 -2007 / diptych

Gabriela Kolčavová
Mama

Mama je fotografický cyklus tématicky spjatý s maminkou mých blízkých přátel, kteří se pro mě stali rodinou během mého šestiletého pobytu v Texasu (USA). Mama, Maria Garza, je ženou, která v raném mládí odešla z Mexika za prací a vidinou lepšího života do malého městečka Hammond poblíž Chicaga. Tam se také vdala, založila rodinu a natrvalo zůstala. Komunita, v které tam již přes 35 let žije, je tak silná a izolovaná, že většina lidí její generace dodnes mluví jen španělsky a neúprosně si uchovává svoji historii a kulturu, kterou se obklopuje. Já znám Maria Garzu především z nespočetných návštěv u své dcery Gracie v Texasu, z jejího neuvěřitelného vaření a opečovávání každého, kdo ji má možnost poznat. Proto ji nikdo neřekne jinak než Mama. Toto je střípek z jejího života a světa přátel doma v Hammondu (USA), který jsem měla možnost poznat a navštívit na přelomu roku 2005 – 2006.

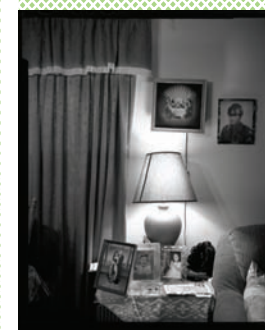

kategorie Štěstí / Závislost / V.I.P. [1. cena / Vojtěch Sláma / India Tourist]

Vojtěch Sláma
India Tourist

Na nádraží v Pushkaru, kde mi ukradli brašnu s foťákem, se vším, prodavač čaje křičí čór, čór, čór ...
V batohu mám ještě dva svitky Agfachrome 100 RS s expiračním datem November 1992.
Ikbál z koloniálu mi půjčuje dědečkův bakelitový fotoaparát Agfa Clack 6x6, čočka jako sklíčko z dětských Primek, dvě clony, dva časy, hledáček upadl.
Konečně nejsem fotografem, vkládám aparát do rukou kolemjdoucím, mámě, bratrovi.

Jsem V.I.P.,
protože tím je bílý turista.
Jsem V.I.P.,
protože tím je Ind v bílé kurtě.
Jsem V.I.P.,
protože tím je poutník v bezdomoví.
Jsem V.I.P.
- můžu se rozhodnout.

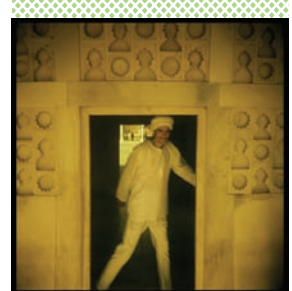

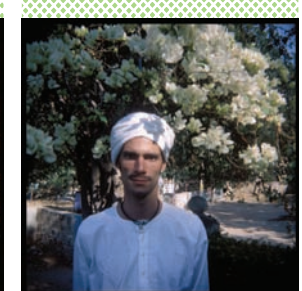
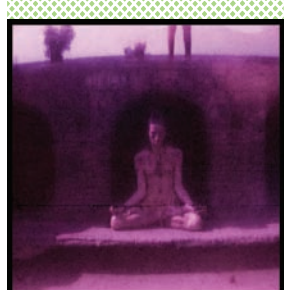
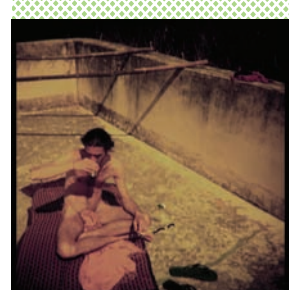
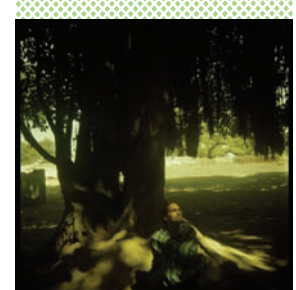
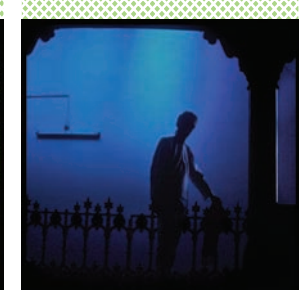

kategorie Štěstí / Závislost / V.I.P. [3. cena / Marcin Morawicki & Paweł Olejniczak / Pop Pope]

Marcin Morawicki
& Paweł Olejniczak
Pop Pope

Po své smrti se Jan Pavel II. stal idolem jiného druhu – jeho portrét se stal součástí "pop kultury náboženských suvenýrů" – hrnečků, svícnů či koláčů…
Miliony jeho příznivců si kupují tuny "papežovin" jenom proto, aby si je vystavili na svých kredencích. Stejně jako mnoho jiných idolů má i papež mezi svými obdivovateli vášnivé sběratele.

/
Czesław
sochař
autor 57 monumentů s motivem Papeže
s Karlem Wojtylou se setkal v r. 1974

///
Henryk
majitel rozsáhlé sbírky suvenýrů s motivem Papeže, čítající 36 tisíc kusů
většinu sbírky věnoval Muzeu v Chrzanowie

//
Justyna a Ewa
studentky
ze zvědavosti se vydaly do Wadowic,
aby ochutnaly papežův krémový dezert

////
Łukasz
zaměstnanec krakowské galerie,
kde lze zakoupit portréty Papeže
i Adama Malysze

kategorie Štěstí / Závislost / V.I.P. [3. cena / Tereza Vlčková / A Perfect Day, Elise...]

Tereza Vlčková
A Perfect Day, Elise...

Je obecně známé, že existují určitá místa na vrcholcích kopců, kterým se přisuzuje určitá magická síla. Může snad duchovní zážitek vyvolat určitý druh levitace - jakési povznesení těla i mysli. Hluboké poznání vyvolává extatickém napětí a prožitek.
Tato neobvyklá levitace v krajině odkazuje na mnohé asociace inspirované klasickou malbou či náboženské obrazy a náměty.

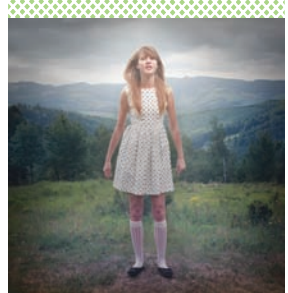

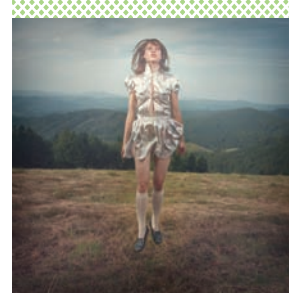

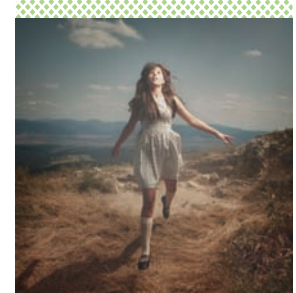

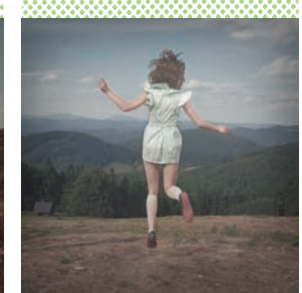

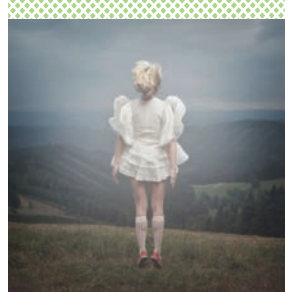

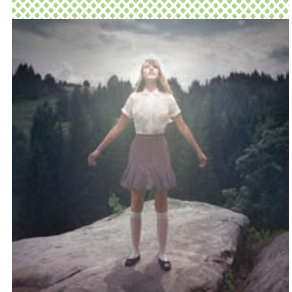

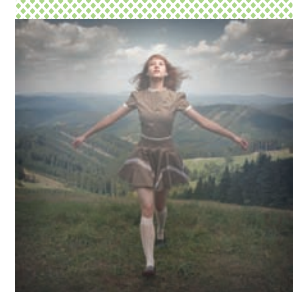

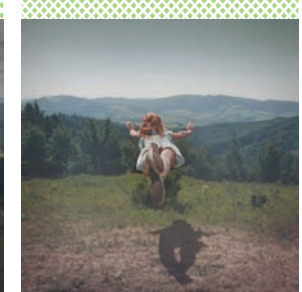

kategorie Štěstí / Závislost / V.I.P. [1. cena / Andrej Balco / Domésticas]

Andrej Balco
Domésticas
[The 2007 IPRN EU Culture 2000 Changing Faces Commission at the Universidade Federal Fluminense, Brazil.]

Súbor zachytáva portréty obyvateľov mesta Rio de Janeiro a fenomén domácej práce, ktorý je prirodzenou súčasťou Brazílskej spoločnosti. Domáci sluhovia sú početnou skupinou obyvateľstva, ktorí z najrôznejších príčin nie sú schopní prelomiť bariéru osudu a celý život musia pracovať ako služobníci závislý na svojich pánoch. Hlavným motívom projektu, bolo poukázať na spolužitie dvoch rozdielnych spoločenských skupín spojených prácou a na to, ako sa navzájom ovplyvňujú a doplňajú.
Mojim fotografickým zámerom bolo ukázať čo najrealistickejšie, bez akejkoľvek štylizácie, podobu a črty tváre pána a sluhu a pridať k nim ich spoločný priestor, ktorý spoluobývajú a vytvoriť tak triptych.

Ďalej som urobil portrét v ich domácom, alebo pracovnom prostredí v polohe akú si sami zvolili. Používal som klasický prístup v spolupráci s umelým svetlom, aby som podporil celkovú atmosféru a zvýraznil dôležité prvky obrazu, ako sú oblečenie portrétovaných a dekorácie prostredia.
Výsledná fotografia sa stala samostatnou súčasťou obohacujúcou strojovo strohý triptych o ďalší rozmer.
So všetkými portrétovanými som urobil krátke interview, kde som skúmal ako sa rozdielny spoločenský status a z neho vyplývajúce vzdelanie premietajú do vnímania základných otázok života. Použil som na to dve otázky.
/ Ak by si chytil zlatú rybku, ktorá by ti mohla splniť jedno želanie, čo by si si prial?
// Čo pre teba znamená práca? Kedy si začal(a) pracovať?

/
Edgar Peixoto
49 years old
My dream is to see my children graduated.
I started to work when I was 8.

/
Lily Marinho
???
Total protection for children and elderly.
The discovery of medicines to cure illnessess that kill thousands of people and dissapereance hunger which causes so much grievousness to humanity.

I don't concider what I do as tiring work. On the contrary, it gives me the pleasure of beeing with people that show solidarity with the works of assistance to the forsaken infancy and cultural activities.

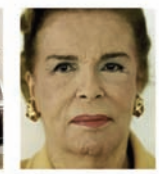

kategorie Štěstí / Závislost / V.I.P. [2. cena / Anna Gutová / Kotrmelec]

Anna Gutová
Kotrmelec

Soubor fotografií Kotrmelec vznikl v průběhu několika měsíců, ve kterých se mi úplně změnil život. Zobrazuje závislost na zbytečnostech, kterými se každý z nás obklopuje a které mohou zmizet v jediném okamžiku.